

ผมเกือบเสียลูกไปแล้ว

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมอยากจะแบ่งปันความรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับตัวของผมเอง ผมมีลูกชาย 1 คน ตอนเขาเกิดมาก็เหมือนกับเด็กทั่ว ๆ ไป แต่เมื่อเขาได้เริ่มเข้าเรียนหนังสือในระดับชั้นอนุบาล และในตอนที่นั้นผมได้รับความไว้วางใจจากผู้บริหารโรงเรียนให้ไปเป็นหัวหน้าสาระศิลปะและสาระสุขศึกษา งานและหน้าที่รับผิดชอบก็มีมากขึ้น ความเครียดก็มากขึ้นตามมาด้วย

ครูวิทยา(เชียงใหม่)

ลูกผมเมื่อตื่นนอนก็จะไม่ค่อยทำกิจวัตรประจำวันในตอนเช้า เขารอแต่จะให้เรากอยบอกว่าทำนั้น ทำนี้ตลอดเวลา เวลาทำก็จะทำค่อนข้างช้า เมื่อทำช้าก็ไม่ทันใจผม **ซึ่งในความคิดของผมในตอนนั้นมีแต่คำว่าต้องไปโรงเรียนเร็ว ๆ เพื่อไปจัดการกับงานที่ทำค้างเอาไว้ และถ้าได้ออกจากบ้านเร็ว ๆ ก็จะได้ขับรถสบาย** ไม่ต้องไปในช่วงที่รถติดก็จะเครียดขึ้นมาอีก ผมไม่รู้เลยว่าลูกผมเป็นสมาธิสั้น เมื่อผมไม่เข้าใจในเรื่องเด็กสมาธิสั้น เพราะเมื่อก่อนไม่เคยได้ยินว่ามีเด็กแบบนี้

ผมมีความคิดว่าเมื่อต้องการให้เขาทำตามที่เราบอก ก็ควรดูเขาเราก็จะได้ตามที่เราต้องการ ถ้าไม่ทำอีกก็ต้องดุให้มากขึ้น ถ้าไม่ทำอีกก็ต้องลงไม้ลงมือกับบ้าง แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือการต่อต้านจากตัวของลูก โดยที่เราไม่รู้ตัว แต่กับแม่ของเขาลูกมีปัญหาอะไรลูกก็จะปรึกษากับแม่ของเขาได้เพราะแม่จะคอยรับฟังลูก ใช้เหตุผล ไม่ดุลูก แต่จะคอยสอนแนะนำ และให้กำลังใจเขาตลอดเวลา ซึ่งผิดกับผมมาก มีแต่คอยจะดุว่ากล่าว แต่ไม่

ค่อยสอน ผิดนิดผิดหน่อยก็เอาแต่ด่าอย่างเดียว บางครั้งด่าแล้วก็ไม่สอนด้วย ตีด้วย เขาจึงเกลียดพ่อของเขามาก มีปัญหาอะไรก็ไม่เคยมาปรึกษาผมเลย

ภรรยาของผมเมื่อเห็นลูกเป็นอย่างนี้ เขาจึงเริ่มหาหนังสือที่เกี่ยวกับเด็กสมาธิสั้นมาศึกษาด้วยตนเอง และคอยสอบถามจากผู้ที่ประสบการณ์ในเรื่องนี้ เมื่อได้ข้อมูลอะไรมาก็จะมาเล่าให้ผมฟัง มีอยู่วันหนึ่งลูกผมได้ทำผิดบางอย่าง และเช่นเคยผมก็ดุเขาและลงท้ายด้วยการตีอย่างแรงเหมือนเช่นที่เคยทำมาก่อน เขาโมโหมากแต่เขาก็เก็บอาการโมโหเอาไว้แล้วเขาได้ไประบายกับแม่ของเขาว่า **“แม่ครับผมควรจะฆ่าพ่อดี หรือว่าผมควรจะฆ่าตัวเองดีครับแม่”**

CUTE FAMILY

มาร่วมกัน สร้างครอบครัวที่น่ารักแบบ Cute Family คุณพ่อ คุณแม่ ยุคใหม่ ปฏิเสธการใช้ความรุนแรงทุกรูปแบบกับเด็ก และรู้จักการอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างสร้างสรรค์ โดยการสร้างเสริมวินัยเชิงบวก

หลังจากเหตุการณ์นั้นภรรยาของผมก็ได้มาเล่าให้ผมฟัง ไม่ใช่เพียงแค่เรื่องนี้เท่านั้น ที่โรงเรียนคุณครูก็รายงานมาว่าลูกของผมเป็นคนก้าวร้าว และพูดจาไม่ค่อยไพเราะกับเพื่อนๆ เมื่อเวลาเขาโกรธ หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นและผมเริ่มเห็นว่าลูกไม่รักเรา ไม่ค่อยคุย ไม่ค่อยปรึกษา ไม่ให้ความไว้วางใจในตัวเรา เขาเกลียดผม **ผมจึงพยายามปรับปรุงตัวเอง โดยการที่เวลาลูกทำผิดก็จะค่อยๆ สอนเขา ไม่ใช่อารมณ์ในการสอน ไม่ดุไม่ด่าเขาแรงๆ ไม่มีการลงไม้ลงมือกับเขา ค่อยๆ ปรับไปที่ละนิดทีละนิด โดยมีภรรยาของผมเป็นคนคอยบอกให้ว่าควรทำอย่างไร และมาในวันนี้ผมรู้สึกที่ผมได้ลูกของผมคืนมาแล้ว **เขารักผม เขาต้องการเล่นกับผม** มีปัญหาอะไรก็เริ่มที่จะมาปรึกษาผม อารมณ์โกรธของเขากับเพื่อนๆ กับพี่ กับน้อง ก็ไม่ค่อยมี ถึงมีก็จะไม่รุนแรงเหมือนแต่ก่อน**

พฤติกรรมของลูกผมที่มีความรุนแรงทำให้ผมเรียนรู้ว่าผู้ที่สอนเขาให้เป็นแบบนี้ก็เป็นพ่อของเขานั่นเอง และผมจะไม่ทำให้เขาเห็นอีกแล้ว